

68.311 Kč zjištěná v pozůstalostním řízení a pohybuje prý se podle tvrzení dědičky Jarmily H. a opatrovníka nezvěstného dědice Kochana Ch. mezi 90 až 100.000 Kč. Než pro tento závěr napadený dovolacím rekurentem není dostatečného podkladu, poněvadž z odhadního protokolu soudního není zřejmé, zdali znalec stanovil obecnou (prodejní) hodnotu podle § 10 zákona čis. 337/21 Sb. z. a n., anebo výnosovou hodnotu podle § 12 téhož zákona. Naopak zase není osvědčeno dopisem Dr. Karla Ch. ze dne 9. října 1935, že prodejní hodnota domu jest nižší nežli hodnota zjištěná v pozůstalostním řízení, ač se tam praví, že místní lékař zajímal se o koupi domu, nabízel však jen 60.000 Kč. Neboť jednak se tam dále uvádí, že zůstavitelka a zemřelý její manžel vynaložili na nemovitosti stavební náklad, jenž prý přesahoval 150.000 Kč, jednak nelze z ojedinelé nabídky souditi na pravidelnou a v místě obvyklou směnnou hodnotu (§ 305 obč. zák.). Uznala-li Jarmila H. a Dr. Bohumil H. a opatrovník nezvěstného dědice Kochana Ch. a zmocněnce dědičky Loly K. v pozůstalostním řízení odhadní hodnotu za správnou a přiměřenou obecné hodnotě, týká se uznání to jen pozůstalostního řízení a nikoliv otázky předluženosti v řízení o návrhu na vyhlášení konkursu. Jest proto doplniti řízení výsledkem znalce, zda vzal za základ odhadu obecnou (prodejní) hodnotu, a ne-li, aby se vyjádřil, zda obecná (prodejní) hodnota jest vyšší nežli hodnota v pozůstalostním řízení stanovená.

Čís. 15348.

Útraty upomínky podle § 67 vyr. ř. nenáleží k vyrovnací kvotě a nenastává proto, nebyly-li zaplaceny, účinek v předpisu tom uvedený.

(Rozh. ze dne 9. července 1936, R I 789/36.)

Vymáhající věřitel žádal o povolení exekuce k vydobytí celé vyrovnací pohledávky tvrdě, že dlužník sice kvotu vyrovnací zaplatil, avšak nikoli útraty obmeškáním dlužníkovým vzniklé, takže nastaly následky § 67 vyr. řádu. Prv ý s o u d exekuci povolil. R e k u r s n í s o u d zamítl exekuční návrh. D ů v o d y: Útraty upomínky, kterou vymáhající věřitel dlužníkovi poslal, nenáleží ke kvotě vyrovnací, nejsou jejím příslušenstvím, ani předmětem vyrovnání, nýbrž samostatnou pohledávkou věřitelovou, která pro svoji neurčitost co do výše nemůže, není-li zaplacená, míti v zápětí pozbytí účinnosti slev a výhod ve vyrovnání poskytnutých. Zákon v § 67 vyr. ř. stanoví, že případ takový nastává tehdy, nebylo-li vyrovnání potvrzené splněno, ač byl dlužník věřitelem doporučeně upomenout, nepraví tedy, že dlužníka stíhají nepříznivé tyto následky i nezaplacením útrat upomínky. Nenastal tudíž případ podle § 67 vyr. ř. a proto povolení exekuce se nestalo po právu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Rekursní soud případně vyložil, že útraty upomínky uvedené v § 67 vyr. ř. čís. 64/31 Sb. z. a n. nenáleží ke kvotě a že proto nezaplacením těchto útrat nepozbývají účinnosti veškeré slevy i jiné výhody vyrovnáním poskytnuté, zaplatil-li dlužník v dodatečné lhůtě splatné částky vyrovnací kvoty. Opačný názor nemá opory v zákoně a nelze jej proto odůvodniti ani úvahou, že by bylo neehospodárné vymáhati útraty upomínky jako samostatnou pohledávku žalobou v případech, kde útraty značně převyšují splátku kvoty, o niž bylo upomínáno. Bezvýznamné je proto také, zda je výše útrat upomínacích určitá čili nic.

Čís. 15349.

Ve sporu o výpověď z bytu není třeba ocenění předmětu sporu; třebaž byla věc neprávem zapsána do rejstříku pro věci nepatrné, jest rekurs do rozhodnutí odvolacího soudu, jenž odmítl žalobu, podle § 519 c. ř. s. přípustný, byla-li věc projednána podle předpisů o řádném řízení pro okresní soudy.

Revírní rada pro okres revírního horního úřadu v Karlových Varech má procesní způsobilost.

(Rozh. ze dne 10. července 1936, R I 754/36.)

Prv ý s o u d projednal k námitkám proti soudní výpovědi věc v řádném řízení pro okresní soudy, třebaž byla zapsána v rejstříku pro nepatrné věci. O d v o l a c í s o u d soudní výpověď odmítl.

N e j v y š š í s o u d uložil odvolacímu soudu nové rozhodnutí o odvolání.

D ů v o d y:

Nejvyšší soud uvážil předem vzhledem k vývodům odvolání a odvolacího sdělení otázku, zda jde ve sporu o věc nepatrnou a zda jest případně přípustný rekurs proti usnesení odvolacího soudu k nejvyššímu soudu (§ 517, posl. věta c. ř. s.). Ve sporu jde o výpověď z bytu. Předmět sporu nespočívá tedy v plnění peněžitém a vzhledem k výlučné příslušnosti okresního soudu v souzené věci (§ 49 čís. 5 a posl. odst. j. n.) nebyl žalobce ani povinen oceniti předmět sporu a také tak neučinil. Otázka ocenění předmětu sporu nepřišla v řízení v prvé stolici vůbec na přetřes. Vzhledem k tomu nebylo důvodu, by sporná věc byla zapsána do rejstříku pro spory o věcech nepatrných. Soud prvé stolice projednal také přes toto omylné zapsání do rejstříku Cn spor v řádném řízení pro okresní soudy, a jest tudíž odvolání proti jeho rozsudku přípustné v rozsahu §§ 461 a násl. c. ř. s. a platí pro opravné prostředky proti rozhodnutí odvolacího soudu ustanovení § 519 c. ř. s. Rekurs jest